

Vuits i nous

'Històries de músics'

Manuel Cuyàs

"El llibre d'Antoni Mas explica l'evolució del país a través de la festa

Opinió 31 agost 2016 2.00 h

Antoni Mas ha tret el llibre Històries de músics, i el propietari de l'editorial Gavarres, que l'ha publicat, l'amic Àngel Madrià, em va demanar de presentar-lo. Li hauria d'haver dit que no perquè no havia llegit el llibre, perquè no coneixia Antoni Mas i perquè no he ballat mai una sardana ni he ballat un ball de festa major –gèneres a què es dediquen els músics que surten al llibre–, però li vaig dir que sí perquè l'Àngel Madrià no em proposaria una cosa que no fos bona i perquè l'acte s'havia de celebrar a Santa Helena d'Agell, veïnat del terme de Cabrera de Mar amb el qual m'uneixen vincles sentimentals i familiars. L'avi pirata s'hi va fer una casa i més tard, un cop perduda, els meus pares se n'hi van fer una altra de substitutòria, més modesta, on he passat estius.

El llibre d'Antoni Mas, músic ell també, és molt bo. Jo no ballo però molts cops, sentint i veient una cobla, m'he preguntat com s'ho fan els músics per actuar al matí a l'ofici de la festa major, al migdia fer dansar a la plaça, a la tarda oferir un concert i al vespre posar-se un corbatí i una americana de purpurina i amenitzar un ball amb pasdobles i valsos jota. També m'he preguntat com viuen, on fan els àpats, com van d'un poble a l'altre... Com ho fan ara i com ho devien fer abans, quan no hi havia cotxes i els autocars necessitaven un dia sencer per desplaçar-se d'un lloc a l'altre. Doncs bé, el llibre de Mas em dóna les respostes, algunes de molt divertides, perquè en la convivència dels músics ambulants hi ha hagut i encara hi ha de tot. Explica, per exemple, les relacions difícils amb els capellans, que mai no estan contents de com la cobla ha interpretat l'ofici i que troben que en contrast amb ells, que van a toc de campana, els músics van a tres quarts de quinze. La disputa es manifesta en les postres famoses: per a uns són postres de músic, per a uns altres són grana de capellà. També parla dels envelats. Segons Mas, aquestes construccions de tela oferien una sonoritat immillorable, afavorida per la roba. A mi m'ha fet pensar en l'Auditori de Barcelona, que cada dia afegeix una cortina sobre la superfície de fusta de la sala de concerts. L'Auditori de Rafael Moneo acabarà inventant-se els envelats. Alexandre Cirici ja deia que eren la mare de l'arquitectura catalana, com demostren les sales de les masies, el Saló del Tinell i les naus de les catedrals, que en són la rèplica en pedra.

Per la festa major de Mataró vaig saludar Gabriel Castelló, tible de La Principal de la Bisbal. Sabia que havia de presentar el llibre. "No ho explica pas tot", em va dir amb un somriure pillo. Ja es veu que Antoni Mas es reserva moltes situacions picants o compromeses, però ha fet més que un anecdotari: ha escrit l'evolució d'un país a través dels seus músics i la seva festa.

Manuel Cuyàs Gibert

Publicat a:

El Punt Avui. Comarques Gironines 31-08-2016 Pàgina 2

El Punt Avui. Barcelona 31-08-2016 Pàgina 2

El Punt Avui. Camp i Ebre 31-08-2016 Pàgina 2

El Punt Avui. Lleida 31-08-2016 Pàgina 2

El Punt Avui. Maresme 31-08-2016 Pàgina 2

El Punt Avui. Catalunya Central 31-08-2016 Pàgina 2

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/-/998803-lhistories-de-musics.html?cca=1&utm_source=botons&utm_medium=com_epanoticies&utm_campaign=facebook